

AÇIK KAPI

Siz... Kapının önündesiniz. Kilitli kapının... Mahçup, suçlanmış... İhmalinize kızmaktasınız. Sabahki telaşınızın boşunaliğine, yapamadığınız kahvaltıya hayıflanmaktasınız. Otobüs yerine, daha hızlı olsun diye dolmuşa da atmanıza gerek yokmuş kendinizi. Geç kalmamışsınız ki. Bir saat yirmi dakika öncesinde işte buradasınız. Eh Serdar Hoca! Teşrinievvel işi. Akreple yelkovanı döndürmezseniz geriye kalakalırsınız kapı duvar böyle...

Sigaranızın son fırtını çekiyorsunuz. Kapı açık olsa öyle son fırtınaları alamazdınız. Müdire izin vermezdi buna. 4207, kurs binasının en az on beş metre ilerisinde sigara içebilirsiniz. Bir şey olmayacağını bile bile kapının parmaklıklarına asılıp, camı tıkladığınız. Belki biri vardır diye, kalkar da açar kapıyı diye. Biraz daha mı durmalı yoksa uygun bir yerde mi oturmalı sizce? Üşeniyorsunuz. Sokaklarda bitmeyen çalışmalar... Delik deşik edilmiş yollar... Beyaz bastonla ne kadar yoklarsan yokla ayaklar illa ki bir çukura dalar. Oynak bir taş, altındaki çamurlu suyu paçalara kusar. Hiç olmadı tırtıklı sarı çizginin sonundaki direk size güzel bir sürpriz yapar.

Ve siz... Siz de onun gibisiniz. Yalnız sizinki ihmalkârlık değil de habersizlik. Nice kitaplar devirip dergi karıştırırsınız da bihabersinizdir olanlardan. Türkiye'de ABD'nin nükleer bombalarının bulunduğu iddialarına bir yenisi daha eklendi. Şırnak'ta emniyet müdürlüğü binasına saldırı. Bursaspor Başkanı İbrahim Yazıcı, Trabzonspor karşılaşmasının ardından fenalaştı. Neslihan Atagül, Tokyo Film Festivali'nde Araf filmdeki performansıyla "En İyi Kadın Oyuncu" ödülüne layık görüldü. Gazeteler okuyucularını uyardı. Saatlerinizi bir saat geri alın. Belli ki son uyarıyı okumadınız. Öncekileri de. Şimdi beş dakika geç kaldığınızı düşünerek kurs binasının kapısına koşturmaktasınız. Kilitli kapıyı zorlarken az ilerde aynı yanlışta düşeni fark etmediniz bile.

Koşturan adımları duyduunuz. Saçlarının arasından şingirtılar, teninden çiçekli kokular... Bir kadın... Sizden biridir diye umutlanıyorsunuz. Olmayabilir de... O da sizin gibi kapıyı zorladı. Artık biliyorsunuz. Filiz, Meral, Ela, Hayriye, Sena... Tam beş kadın hoca var sizde, hangisi olmalı? Nasıl seslenmeli? "Hocam, günaydın!" çıkıyor ağzınızdan. Beşi de hoca tabii orta yolu çabucak buluveriyorsunuz. Kısa bir süre yanıt gelmiyor. Belli ki şaşırıyor karşınızdaki, en sonunda o da bir günaydınla karşılık veriyor. Sesi hafiften kalın, çatallı. Bu kişi Filiz Hoca olmalı.

Açılmayan kapı ve siniriniz arasında git gel yapan siz... Yine geçen yılki gibi müstahdemin hastalanıp da kapıyı açamadığını düşünüyorsunuz. Kapı önünde o zamanki gibi yığılan öğrenci, öğretmen kalabalığının neden olmadığına meraklanıyorsunuz bir yandan. "Ters giden bir şeyler olmalı" derken afallıyorsunuz kulağınıza dolan günaydınla. Kafanızı çevirip baktığınızda orada kabartma yazı hocasını görüyorsunuz. Tam soracakken neler olduğunu "Siz de mi unuttunuz saati geri almayı?" diyor karşınızdaki. Utanıyorsunuz. Hep unutursunuz zaten. Hep söz verirsiniz bir dahaki sefere akıllanacağınıza. Akılsızlığınıza yanıyorsunuz.

Sizler bir süre duruyorsunuz öyle karşılıklı. Havanın suyun getirdiği ne kadar laf varsa döküyorsunuz ortaya. Bitiveriyor hemen. Teneffüs aralarındaki koşuşturmalarda bir günaydından öteye gitmemişsiniz ki. Bilemiyorsunuz muhabbetinizin nasıl döneceğini. Bir yandan da bir şeyler yapmalı, yapmalısınız. Böyle dikilmekle olmaz. Daha elli beş dakika var kapının açılmasına.

Siz bir yerlere geçip oturmayı istiyorsunuz. Pür telaş dolapta ne bulduysanız üstünüze geçirirken, allığın fırçasını son anda yanaklarınıza sürerken bir küpe takımlık zaman kalmış size de sigara içememişsiniz, o yüzden kendinize de pek gelememişsiniz. Öyle kapı önünde tüttürmeyi de sevmezsiniz, hoşunuza gitmez izmariti tek bir fiskede yerlere göndermek. Bir yer olsa, sıcak çay, poğaç, üstüne de sigara... Bilmiyorsunuz bir yer buralarda. Dersiniz biter bitmez diğer şubeye koşturmak için fırlayıveriyorsunuz durağa. Buraları keşfetmeye vakit kalmamış. Bir yandan da çekiniyorsunuz. Ne konuşulur, nasıl oturulur? Bilir mi karşınızdaki böyle yerleri? Kazılmış yollardan kazasız belasız geçebilir mi?

Bir başınıza beklerken üşenmişsiniz ama karşılıklı oturacak birilerini bulunca çark ettiniz. Teklifinizi hemen kabul etti. Sevindiniz. Şöyle bir silkeleyerek bastonunuzu uygun boya getirdiniz. Şöyle bir süzdü sanki sizi. Biraz tereddüt mü etti? Yanlış bir şey yapmaktan korkuyor olmalı. Fazla ilgili görünmeyim derken ilgisiz mi davranacak? Ya da tam tersi Mİ olacak? Bildiği bir yer yokmuş. Sizin bildiğiniz yer de ufacak bir çayhane. Çayı ucuz diye arada bir gidiyorsunuz. Derme çatma bulmasın, rahatsız olmasın diye dua ediyorsunuz.

Biraz tedirginsiniz. Bocalıyorsunuz nasıl davranacağınızı düşünürken. İyisi mi dalıp gitmek bir şeylere. Bir öykünün kahramanı yapıveriyorsunuz kendinizi yürürken. Sürüyle şey geçiyor aklınızdan... Ekim ayı... Adadaki son kuşlar. Kır kahvesinin son sinekleri. Avlularda çamaşırlar. Çamaşırların altında bir masa, masada vişne çürüğü delik bir çorap. Böyle bir çorabı bir erkeğin koca baş parmağı deler ancak. Mısırlı marka çorap. Kaliteli, uzun yıllar giyilen. Bilek yerlerinden beyaz beyaz lastikleri çıksa da yünleri topak topak toplansa da giyilebilen... Ama delinmiş işte... Delindiğine göre kim bilir kaç zaman giyilmiş? Yanınızdakinin var mıdır böyle vişne çürüğü çorabı? Bu yakaları yağlanmış takımın altında buna benzer bir Mısırlı olmalı. Yanınızdakiyle muhabbetten aciz, tereddütler içindeki siz... Bir öykünün kahramanı olamazsınız. Koşmazsınız bir kere *Konstantin'in ardından adanın tepelerine... Ya da tek isteğiniz üç beş gedikli olan bir kır kahvesinin sahibi olmak da değildir.* Gedikli olsanız bir yerlerin, şöyle sürekli selamlaşıp hoş beş ettiğiniz üç beş kişi... Çocukları Emirgan'a okul gezisine götürdüğünüzde arka çıkarlardı belki size. Diğer çocukların yüzlerindeki korkuyu, kaçışmalarını görünce gözleri nasıl da nemli nemli yere inmişti. İşaretleri hiç bitmeyen elleri ceplerinde nasıl da gizlenmişti. İşte o selamlaştıklarınız olsaydı, çocuklarını öğrencilerinizden kaçırana belki bir iki laf ederlerdi. Siz edememiştiniz ki. Bilememiştiniz ne diyeceğinizi, üzülmüşünüz sadece onlar gibi. Tık tık tık... Tıkı tık tık... Gayet rahat yürüyor gibi gelse de size, içiniz rahat değil. Acaba koluna girmeli miydiniz? Önce usulca yaklaşsınız. Neşeli bir sesle bir laf açarsınız. Derken hop kolunuz onunkinde. Feci bir tökezleme çekip alıyor sizi o hayali koldan. Tümseğin biri işte...

Hiç konuşmuyor yanınızdaki. "Olmamıştır canım, rahatsız olmamıştır" diye düşünüyorsunuz. Kaç zamandır sözcüklerin, cümlelerin içinde uğraşılıyor sağırarla. Dillerini de biliyor. Yabancı değil ki sizin gibilere. Öğretebiliyor mu bir şeyler sahi? Böyle çiçekler kokan birini anlat dese anlatabilir mi bir öğrencisi? Mecazları mesela, nasıl işaret diline çeviriyor? Niye susuyor böyle? Şingir mıngır tökezledi işte. Siz değil de o. Kendinizi tutamıyor gülüyorsunuz. "Hay bu yolların..." diyor. Kızgın, biraz da utanmış. O da gülüyor, rahatlıyor. Metro durağının orada olup olmadığını soruyorsunuz. Oradaymışsınız, öyle diyor. Durağın arkasındaki çayhaneye yöneliyorsunuz.

Üç poğaça iki çay istiyorsunuz, acilen de bir kül tablası. Siz poğaçaları bekletip hemen bir sigara yakarak çaya yöneliyorsunuz. Sizse kapı önünde aç karna iki tane tüttürdüğünüzden mideniz ekşi. Şimdilik çay ve poğaça sizin için yeterli.

Çok derin çekiyor sigaradan karşınızdaki. Bir yandan da sizi izliyor hissediyorsunuz. En çok da bardağın ağzını parmaklarınızla yoklayışınıza baktı. Başka türlü nasıl koyacaksınız ki şekeri? Güneş kara camların ardındaki gözlerinizi açığa çıkarıyor. Bu yüzden doğrudan gözlerinize bakamıyor. Sıkıldı mı? Bir derdi var belki. Yoksa niye böyle derin nefesler çeksin ki? Bir şey yapmalı, bir laf açmalı. Mesela sağırarla ilgili bir şeyler sorsanız düzeltir mi hemen karşınızdaki işitme engelli diye? Düzeltmese keşke. Siz körsünüz, onlar sağır. Ayıp olan sözcükler değil ki, nasıl söylendiği.

"Sağırların işaretlerini merak eder dururum" diyorsunuz. Sessizlik... Düzeltmedi ne güzel. "Neyi?" dedi, devam etmenizi de istedi işte. "Dişleri arasından çıkan sesleri vücutlarından çıkan çatlamaları, patlamaları duyuyorum da göremiyorum işte. Sözcüklerin noktalarla aktarılması kolay da nasıl işarete dönüşüyor?" Gülümsüyor. Şingirtılı bir yudum alıyor sonra çayından. "Ben bir sözcük söyleyeyim siz de kendinizce onun işaretini söyleyin. Bakalım ne kadarı tutacak? Karpuz mesela..." Düşünüyorsunuz... Karpuz... En belirgin ne var ki karpuzda? Ham mı olgun mu

sesinden anlamaz mısınız? Tık, tık... Bunu gösteriyorsunuz. Şaşkın bir “bravo” yükseliyor karşınızdaki. “Peki ya sevmek?” Tereddütsüz bir kalp çiziyorsunuz havaya. Bu sefer bilemediniz. Kalkıp elinizi tutuyor. Gövdenizin sol üst yanından sağa çapraz bir çizgi çizdiriyor. Bırakmıyor. “Bunu bilin bakalım...” Sağ avucunuz, burnunuzdan sertçe yukarı doğru çıkıyor. Kekeleyerek “nezle” diyorsunuz. Bu da olmadı. “Nefret”miş doğrusu. Deminden beri sus pus olan nasıl böyle birden hareketlendi, teklifsizleşti şaşırıyorsunuz. Çiçek kokusu biraz başınızı döndürüyor. Kalbiniz küt küt. “Tamam, tamam” diyorsunuz. “Bu işte pek iyi değilim, pes.”

“Pes” dedi. Durdunuz. Utandınız sonra. Anlatsanız ne zamandır uzunca cümleler kurmaktan sıkılır olduğunuzu. Dokunarak, teklifsizce derdinizi anlatmaya alıştığınızı. Eklerin, köklerin, gövdelerin, mecazların nasıl şekil alabileceğini düşünüp durduğunuzu. Derste her satırı didik didik edip anlatma çabanızı. Bazen yetemediğinizi... Emirgan’da nemlenen gözleri... Diyemediklerinizi... Anlar mı?

Bir şeyler demelisiniz. Sözlerle örtmelisiniz mahcupluğunuzu. “Aslında işaretleri öğrenebilirsiniz. Hatta bizim çocuklara biraz kulak kabartın. Bir süre sonra anlam veremediğiniz sesleri anlamaya başlarsınız” diyerek oturuyorsunuz sandalyenize. “Ben onların dediklerinin çoğunu anlıyorum zaten” diyor karşınızdaki. Güler ekliyor “Asıl dinleyip de anlayamadıklarım şu sesli kitaplar. İyiler de var haklarını yemeyelim. Ya diğerleri, çabalamışlar resmen bizlere nasıl işkence edebilirler diye...”

Saatlerinize bakıyorsunuz. Biriniz sol kolunu gözlerine yaklaştırıyor, diğerinizse parmaklarıyla hissediyor. Vakit tamam. Belki tam da şu an *bir vapur rıhtımdan kalkıp tâ Marmara’ya doğru uzaklaşmaya başlayınca yolcu geçirmeye gelenler, üzerlerinden ağır bir yük kalkmış gibi ferahladılar.* Güneş hâlâ gözlerinizde. Bu sefer doğrudan gözlerinize bakıyor. Ferahladı, ferahladınız. Gülümseyip “Böyle miydi?” diyerek çapraz bir çizgi çizdiniz gövdenize. “Öyleydi” dedi kahkahayla. Şimdi ikinizi de değiştiren kapıya doğru yol almaktasınız. Açık kapıya...

